

JÁNOS 1. LEVELE 1-2:11

Miért írta János ezt a levelet? János az első fejezet negyedik versében adja meg erre a választ: *„Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen“* áll az új fordításban, a Károli-fordításban pedig a következőket olvashatjuk: *„És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetek teljes legyen.“* Nem tudom, tisztában vagy-e azzal, hogy Isten azt szeretné, ha örömteli életed lenne.

Péter az első levelében az 1. fejezet 8. versében írja: *„Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek.“* János evangéliumában Jézus is beszél arról, hogy hogyan lehet örömünk teljessé. Jézus ott rámutat arra, hogy örömünk úgy válhat teljessé, ha megmaradunk őbenne. János evangéliumában, a 15:10-ben a következőket mondja: *„Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen.“* János evangéliumának 16. fejezetében pedig Jézus az imaéletünket hozza összefüggésbe örömünk teljességével, hiszen a 24. versben ezt mondja Jézus: *„Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen.“* János pedig első levelében örömünk teljességét az Istennel való közösséggel kapcsolja össze. Akinek az élete Istennel van közösségben és megmarad Benne az örömteli személy.

Persze ezen a ponton nagyon fontos különbséget tenni az öröm és a boldogság között. Az öröm a lelkünkkel áll összefüggésben, a boldogság pedig inkább az érzéseinkkel. A boldogság nem állandó, hanem a külső körülmények függvénye. Amikor jól alakulnak a dolgaim, például amikor meg tudok venni egy új autót, akkor nagyon boldog vagyok. Fűtőrészve igyekszem hazafelé, de közben annyira máshol járnak a gondolataim, hogy nekijárok egy fának. Összetöröm a kocsimat, pedig még be sem volt biztosítva, és azonnal elszáll a boldogságom.

A boldogság tehát nem állandó. Nagyon gyorsan és drámaian elmúlhat ez az érzés. Képzeld el, hogy kétségbe esve jössz oda hozzám. Hatalmas tartozást halmoztál fel, és úgy tűnik, hogy azt képtelen vagy kiegyenlíteni. Még az is lehet, hogy a fejed fölül elárverezik a házat. Mindenről beszámolsz nekem, én pedig kiállítok neked egy csekket 10000 dollárról. Hirtelen minden megváltozik és madarat lehetne veled fogatni. Ez azonban csak addig tart, amíg el nem mész a bankba, és meg nem próbálsz a csekket beváltani.

A boldogság tehát változó, mulandó, mindig a körülményeimtől függ, az öröm azonban állandó. Az örömöm, ugyanis nem a külső körülményeimben múlik, hanem az Istennel való kapcsolatommal áll összefüggésben, amely állandó. Az Istennel való kapcsolatom nem változik, még akkor sem, ha a körülményeim változnak. Lehet, hogy szörnyű dolgok történnek az életemben, de az Istennel való kapcsolatom szilárd lábakon áll, nem változik és ezért örömöm teljes lehet.

János tehát azért írja ezt a levelet, hogy effajta közösségre buzdítson téged Istennel. Ahogy Istennel egy ilyen közösségbe kerülsz, örömed teljes lesz.

Jánosnak azonban egy további célja is van első levelével, ezt fel is fedi előttünk a 2. fejezet első versében: *„Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek;“* János tehát azért is írja ezt a levelet, hogy a hívőket a bűn feletti győzelemre biztassa.

Végül, még egy oka van János levelének, erről pedig az 5. fejezet 13. versében tesz említést: *„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.”* János tehát ezt a levelét a hívőknek írta, hogy biztosítsa őket üdvösségük felől.

János tehát három alapvető céllal írta ezt a levelet: elsősorban azért, hogy a címzett hívők öröme teljes lehessen, másodsorban, hogy megtanuljanak győzedelmeskedni a bűn fölött életükben, harmadsorban pedig azért, hogy bizonyosak legyenek örök életük felől.

Az Ézsaiás 55:10-ben Isten a következőket mondja: *„Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.”* Mit is mond ezzel tehát Isten? Azt, hogy Isten Igéjének hatalma van és nem tér vissza dolgavégezetlenül. Véghezviszi azt, amit Isten akar, eléri azt a célt, amiért Isten küldte. Ez engem nagy izgalommal tölt el. Olyan jó tudni, hogy Isten Igéje nem tér vissza dolgavégezetlenül, és ebből kifolyólag tudom, hogy mire befejezzük János levelét, ti is olyan örömet fogtok megtapasztalni Istennel való kapcsolatotokban, melyre a korábbiakban még nem volt példa az életetekben. Mivel Isten Igéje nem tér vissza üresen, ezért tudhatom azt is, hogy egy új erőt kaptok Istentől arra, hogy a bűnt legyőzzétek életetekben, és egy új bizonyosságot is kaptok Istentől, üdvösségetek felől. Miért? Mert Isten Igéje elérte a célját.

János első leveléből egyértelműen kitűnik, hogy az előbb említett három célból íródott. Az embereknek példára van szükségük. Ha megpróbálsz nekem elmagyarázni, hogy mit kell tennem, még az is lehet, hogy elég jól megértem, hogy mit vársz tőlem. A legjobb azonban az lesz, ha fogod magad és megmutatod, mert akkor ott vagy előttem élő példaként, és akkor sokkal könnyebb lesz számomra a te példád követni. Számunkra Jézus a követendő példa. János is rámutat erre, és kihangsúlyozza, hogy elsősorban Jézus az Istennel való kapcsolatunkban a példaképünk. Ha ugyanis *„a világosságban járunk, ahogyan ő maga is a világosságban van, akkor közösségünk van (Istennel és) egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”* - olvassuk az első fejezet hetes versében. Kövessük tehát Jézus példáját, járjunk mi is a világosságban, ahogyan Ő is ezt teszi.

Nézzük meg még, mit ír János az 1 János 2:6-ban: *„Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.”* Tehát Jézus az életünkben például szolgál számunkra. Élünk úgy ahogy Ő élt, járunk úgy Istennel ahogy Ő járt Istennel - vegyünk róla példát az Istennel való kapcsolatunkban.

Harmadsorban, Jézus példa előttünk saját lelki életünkben is. Az 1 János 3:2-ben ezt olvashatjuk: *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.”* Tehát a tisztaságban is Jézus a mércém. Meg kell tisztítanom magam, mint ahogyan ő is tiszta. 7. vers: *„Aki az igazságot cselekszi, az igaz, mint ahogyan ő is igaz”,* vagyis Krisztus ebben is a példaképem.

Most nézzük meg a 3. fejezet 23. versét: *„Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk.”* Vagyis Jézus az egymással való kapcsolatunkban is példaképünk, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk.

Végül János a 4. fejezet 17. versében rakja fel a pontot az i-re: „*Abban lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizalommal tekinthetünk az ítélet napja felé, mert ahogyan ő van, úgy vagyunk mi is ebben a világban*“.

Jézus a követendő példa számomra az Istennel való kapcsolatomban, saját személyes életemben és az emberi kapcsolataimban is. Az Ige figyelmeztet bennünket arra, hogy ne próbáljuk meg önmagunkat becsapni. A Galata 6:7-ben ezt írja Pál: „*Ne tévelyegjetelek: Istent nem lehet megcsúfolni*“. Jakab ezt írja levelének első fejezetében a 26. versben: „*Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló*“. János első levelében szintén rámutat arra, hogy becsapjuk önmagunkat, az 1 János 1:8-ban ezt mondja: „*Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság*“. De hogy is tudjuk önmagunkat becsapni? Saját állításainkkal. Az állításaink azonban addig nem tekinthetők megalapozottaknak, amíg tapasztalataink alá nem támasztják őket. Az emberek sok mindent állítanak, ami nem is igaz; erre utal János az 1 János 1:6-ban: „*Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele,...*“ - ha belegondolunk, ez egy csodálatos állítás – „*és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedszük az igazságot*.“ Vagyis, ha ezt állítjuk, hazudunk és önmagunkat csapjuk be. János figyelmeztet bennünket, ne akarjuk önmagunkat becsapni - ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele és a sötétségben járunk, akkor hazudunk. Sok ember azonban pont ezen a ponton csapja be önmagát. Úgy gondolja, hogy Istennel jár, közben azonban a sötétségben jár, és a kettő nem fér össze.

8. vers: „*Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg és nincs meg bennünk az igazság*.“ János itt a bűnös természetünkre utal. Sokan tagadják a bűnös természet létezését; az Ige szerint, azonban, bűnös természettel születünk. Róma 5:12: „*Ahogy tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett*.“ Egy ember bűnének köszönhetően bűnössé vált mindegyikünk természete. Ezért mondja Pál az Efézus 2:3-ban: „*Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és harag fiaik voltunk emberi természetünk szerint*.“ Dávid is megvallja, hogy bűnősként jött a világra.

Ha tehát valaki tagadja bűnös mivoltát, önmagát csapja be. Ezért mondja János az 1 János 1:8-ban: „*Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg*.“ Az Ige azt tanítja, hogy én azért vétkezem, mert bűnös ember vagyok. A tény, hogy vétkezem, nem tesz bűnössé, csak bizonyítja bűnös mivoltomat. Bűnös természetem van, ezért vétkezem. Sokan a lótolvaj példáját szokták itt emlegetni. Nem attól lesz valaki lótolvaj, hogy ellop egy lovat. A tény, hogy ellopta a lovat egyszerűen csak bizonyítja azt, hogy lótolvaj, hiszen nem is tudta volna ellopni a lovat, ha nem lett volna lótolvaj. Csak egy lótolvaj képes arra, hogy sikeresen elkössön egy lovat. A lótolvajnak ez van szívében, ha nem ez lenne a szívében, akkor nem tudná megtenni. Ugyanígy van ez a mi bűnös természetünkkel is. Ha azonban ezt tagadom, önmagamot csapom be, és nincs meg bennem az igazság. Ha én azt állítom magamról, hogy soha sem vétkeztem, akkor ezzel tulajdonképpen csak annyit állítok, hogy a bűn csírája - ami bennem van - még soha nem kelt ki és nem nyilvánult meg az életemben.

Állításommal, miszerint nem vagyok bűnös, Istent teszem hazuggá, Ő ugyanis azt mondja a Róma 3:23-ban, hogy „*mindenki vétkezett, és hijával van az Isten dicsőségének*“. Róma 3:10: „*Nincsen igaz ember egy sem, nincsen aki értse, nincsen, aki keresse Istent*.“ Isten tehát egyértelműen kimondta, hogy mindannyian bűnösök vagyunk, de ha én ezt tagadom, akkor Isten szavát vonom kétségbe, és tulajdonképpen azt állítom Róla, hogy hazudik.

2. fejezet 4. vers: „*Aki azt mondja: ismerem őt, - nagyszerű dolog ezt mondani, - de nem tartja meg parancsolatait, az hazug és abban nincs meg az igazság.*“ 6-os vers: „*Aki azt mondja, hogy őbenne van, - milyen csodálatos kijelentés ez, hogy „őbenne vagyok“, de nem elég csak mondani - annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.*“

Most nézzük meg az 1 János 4:20-at: „*Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent“, - ezt bizony már nagyon sokan mondták - a testvérét viszont gyűlöli, az hazug.*“ Vagyis nem az számít amit én mondok, amit én állítok, tehetek valótlan kijelentéseket is, hiszen becsaphatom önmagam. Az számít, amit teszek; hiába mondom, hogy szeretem Istent, ha gyűlölöm a testvéreimet, akkor hazudtam.

Érdekes, hogy az emberek életében gyakran megfigyelhetjük, hogy a mondanivalójuk nincs összhangban a tetteikkel. Állítanak valamit, de utána teljesen másként cselekesznek, vagy épp fordítva: tesznek valamit, de teljesen mást mondanak.

A gyülekezetünkben több tucat kisgyerek van, kisfiúk és kislányok, akiket én nagyon szeretek...olyan édesek. Odajönnek hozzám és köszönnek. Az egyik kislány – kb. 2-3 éves - épp ma reggel mondta az anyukájának, hogy szeretne velük menni a gyülekezetbe, hogy találkozhasson Isten apukájával. Azt gondolta ugyanis, hogy én vagyok Isten apukája.

Van egy másik kislány is itt a gyülekezetben, aki mindig odajön hozzám, ad egy puszit, átölel, aztán továbbmegy. A családja egyik vasárnap nem jött gyülekezetbe, mert elutaztak. Meg kellett magyarázniuk a kislánynak távolmaradásuk okát: „Ma nem megyünk a gyülekezetbe, hanem elmegyünk helyette kirándulni.“ Erre a kislány csípőre tett kézzel azt mondta: „A francba, én pedig el szerettem volna menni a gyülekezetbe.“

Szóval, az amit mondunk és amit teszünk, nem mindig áll egymással összhangban. Nem mindig feltétlenül az számít amit mondok, hanem inkább az, amit teszek.

Mindezek felett Istennek az is a vágya, hogy bizonyosságom legyen üdvösségem felől. Nézzük csak meg még egyszer, mit ír János az 5. fejezet 13. versében: „*Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.*“ Honnan tudjuk, azt amit tudunk? Ahogy tanulmányozzuk majd ezt a levelet, látni fogjuk, hogy egyes igazságok felől különböző módon bizonyosodhatunk meg. 1 János 2:3: „*És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait. Aki azt mondja: ismerem őt, de nem tartja be parancsolatait, az hazug és abban nincs meg az igazság, - ebből tudhatom meg, hogy én valóban ismerem-e őt - aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete.*“ Ebből tudjuk meg, hogy Őbenne vagyunk. Miből tudhatom tehát, hogy őbenne vagyok? Abból, hogy teljessé teszi bennem a szeretetét. 1 János 3:16: „*Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk.*“ Miből tudom tehát, hogy Isten szeret engem? Abból, hogy az életét adta értem.

Nem tudom, hogy észrevettétek-e, de az Ige mindig a keresztre hozza fel bizonyítékul Isten irántunk tanúsított szeretetére. Minden egyes alkalommal, amikor Isten bizonyítani akarja szeretetét irántunk, a keresztre mutat. Például 1 János 4:10: „*Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, ahogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért.*“ Vagy János 3:16: „*Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta...*“ Ez az Ige is a keresztre mutat.

1 János 3:19: „*Ebből tudható, hogy az igazságból valók vagyunk.*“ Miből? 18-as vers: „*Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvél, hanem cselekedettel és valóságosan.*“ Ha

valóságosan szeretek - a cselekedeteimmel -, akkor szeretek igazán és akkor tudhatom, hogy az igazságból való vagyok.

24. vers: „és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk.“ Honnan tudhatom, hogy mi az igazság? 1 János 4:2: „Az Isten Lelkét erről ismeritek meg:“ De hát olyan sokféle gyülekezet létezik, olyan sokféle vallás, honnan tudhatom, hogy mi az igazság? János így folytatja a 2. versben: „amelyik lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van. Amelyik lélek pedig nem vallja Jézust, az nem az Istentől van. Ez az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, most pedig már a világban van. Mi Istentől való vagyunk: aki ismeri Isten az hallgat ránk, aki nem Istentől van, az nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság lelkét és a tévelygés lelkét.“ 1 János 4:12: „Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.“ Tehát miből tudjuk, hogy Ő bennünk lakik? Abból, hogy teljessé lesz bennünk az Ő szeretete. Végül, 1 János 5:2: „Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, ha szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait.“ Ebből tudjuk tehát azt, amit tudunk.

Ez valóban egy érdekes levél, úgyhogy térjünk vissza János első levelének elejére és vágjunk bele. Nagyon érdekes dolog összehasonlítani János első levelének első versét, a Biblia legelső versével, illetve János evangéliumának első versével.

A Biblia legelső verse, az 1 Mózés 1:1 így szól: „Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.“ Kezdetben Isten... Isten már a kezdetek előtt is létezett ... kezdetben teremtette Isten. Mikor volt ez? El sem tudjuk képzelni, hogy milyen régen. „Kezdetben Isten teremtette a mennyet és a földet.“

Most nézzük meg a János 1:1-et: „Kezdetben volt az Ige, - a logosz - és az Ige Istennél volt, és az Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt.“

János első levelét is hasonlóan kezdi az első versben:

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk,

Hadd hangsúlyozzam ki még egyszer, mit mond János: amit szemünkkel láttunk. Az eredeti görög kifejezés szó szerinti fordítása így hangzana: akire rámeredtünk, akiről egy percre sem vettük le szemünket, akit behatóan tanulmányoztunk, elemeztünk.

azt hirdetjük az élet igéjéről.

Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.

Tehát „kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Isten volt az Ige“, írja János evangéliumának első fejezetében. Majd hasonlóképpen folytatja az 1 János 1:1-ben: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk, azt hirdetjük az élet igéjéről.“

A többi tanítvánnyal egyetemben, János is felismerte Jézus kilétét. A tanítványok felismerték, hogy amikor Jézus szólt hozzájuk, akkor lényegében Isten beszélt hozzájuk; amikor Jézusra néztek, igazából Istent látták; és amikor megérintették, lényegében Istent érintették meg. Képzeljük csak el, hogy mit is jelenthetett számukra ez a felismerés, hogy amikor Jézus vállára

tették a kezüket - lényegében Istent érintették meg. Amikor pedig Jézus veregette meg a vállukat, akkor Isten ért hozzájuk. Nem hiába írja János, hogy *„amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megfigyeltünk, amit kezünkkel is megtapintottunk“* - aki kezdettől fogva volt - őt hirdetjük.

Mikeás próféta könyvében, az 5. fejezet első versében egy prófeciát találunk Jézus születésének helyéről: *„Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba.“* Vagy ahogy a Károli-fordításban olvashatjuk: *„akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van“*. Ő az örök élet, mindig is létezett. Emlékezzünk csak vissza a János 1:1-re: *„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.“* János 1:14: *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.“* Jézus az örökkévaló Ige, az örökkévaló Isten, aki testté lett, az emberek között lakott és János az első levelében azt mondja, hogy látta, hallotta, sőt meg is érintette őt.

Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonyosságot teszünk róla, és ezért hirdetjük nektek is az örök életet, amely azelőtt az Atyánál volt, most pedig megjelent nekünk.

Az örök élet nemcsak egy örökké tartó, soha véget nem érő életet jelent; az örök élet egy új életforma is, mely nemcsak hosszában, hanem minőségében is más. A Lukács 18:18-ban azt olvashatjuk, hogy Jézushoz egyszer odament egy gazdag ifjú és a következőket kérdezte tőle: *„Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?“* Mit kell tennem, hogy olyan legyen az életem, mint a Tiéd? Az embereket vonzotta Jézus élete, az örök élet. Erről mondja János, hogy megjelent, mi pedig láttuk és bizonyosságot teszünk róla.

Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.

Ezen a ponton szeretném megemlíteni a „koinania“ görög kifejezést, amely egy meglehetősen elvont fogalom. Az evangélium azt a célt szolgálja, hogy az embereket eljuttassa egy Istennel való közösségre. Isten is azért teremtette meg az embert, hogy közösségben legyen Vele. Fontos, hogy a gyülekezeten belül mi is közösségben legyünk egymással.

A korai egyházban a hívők megosztották javaikat és segítették egymást. Az Apostolok Cselekedeteiben láthatjuk, hogy ezen próbálkozásokat nem koronázta siker, mert akadtak közöttük lustábbak is, akik a többieket kihasználták és eltartatták magukat a velük. Tökéletes esetben, ha mindenki keményen dolgozna, tenné a maga dolgát, és az emberek valóban odafigyelnének egymásra, segítenének egymásnak, akkor működhetne ez az elképzelés. Valóban a Szentléleknek kell ezt kimunkálnia mindannyiunk szívében. Tehát elvileg működhetne és csodálatos lehetne. Amíg viszont ebben a földi, bűnös testünkben vagyunk, bizony mindig el fogjuk rontani a dolgokat. A korai egyházban sem működött a jóindulattal felállított rendszer, és a jeruzsálemi gyülekezet ennek eredményeként nagyon komoly anyagi gondokkal küszködött.

A nem zsidó származású hívők segítették ki őket más gyülekezetből úgy, hogy adományokat gyűjtöttek a számukra. Hangsúlyoznám, hogy a jeruzsálemi gyülekezet ötlete alapján véve nagyon jó volt. Krisztusra építettek és az egymás iránti szeretet és törődés motiválta őket, ezért igyekeztek javaikat közössé tenni, és mindenkinek a szükségletéről gondoskodni. Hozzá kell tennem azt is, hogy mindezt szabad akaratukból tették. Senkit nem kényszerítettek arra, hogy

forrásaikat a többiek rendelkezésére bocsássák. Az igazság azonban az, hogy amíg az emberek uralkodnak, nem találkozunk tökéletes rendszerrel. Ez csak akkor fog bekövetkezni, amikor Jézus Krisztus újra eljön és átveszi a hatalmat. Akkor eltöröltetik a pénz és Ézsaiás 55 szerint Isten dicsőséges országában mindenki részesülhet majd a föld gyümölcseiből.

Ezt azért írjuk meg nektek, hogy örömünk teljes legyen.

Vagy, ahogy a Károli-fordításban olvashatjuk: „*hogy örömetek teljes legyen*“. János tehát az örömet az Istennel való közösséggel kapcsolja össze. Ez valóban így van - micsoda öröm is származik abból, amikor közösségben vagyunk Istennel.

Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, - ez Isten természetének lényege - és nincs benne semmi sötétség.

Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk, akkor hazudunk és nem cselekedszük az igazságot.

Ha te a sötétségben jársz, bűnben élsz, nem lehetsz közösségben Istennel. Pál a Galata 5:19-ben a következőket írja: „*A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam: akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.*“ Hiába mondd tehát azt, hogy közösségben vagy Istennel, ha a sötétségben jársz önmagadat csapod be és hazudsz.

Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

A görög eredetű szó szerint lefordítva, a mondat utolsó része így nézne ki: „és Jézusnak, az ő Fiának vére folyamatosan, újra és újra megtisztít minket minden bűntől.“ Számomra a legnagyobb hely, ahol lehetek a világosságban, mert Ő is a világosságban van. Mivel Jézus Krisztusban hiszek és Benne bízom, az Ő vére folyamatosan, újra és újra megtisztít engem minden bűnemtől.

Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg és nincs meg bennünk az igazság.

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.

Attól még nem bocsáttatnak meg a bűneink, hogy megpróbáljuk azokat elrejtetni, vagy tagadjuk bűnös voltunkat. A Példabeszédek 28:13-ban ezt olvashatjuk: „*Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer.*“ Ha tagadod azt, hogy bűnös vagy, ha megpróbálsz bűneidet elrejtetni, önmagadat csapod be; ha azonban megvallod bűneidet Istennek akkor Ő hű és igaz, megbocsátja azokat és megtisztít minket minden gonoszságtól. Ebben az esetben a „minden“ szó különösen közel áll a szívemhez. Ez ugyanis azt jelenti, hogy teljesen mindegy kinek milyen volt a múltja: mennyire nyomorult, mennyire sötét, mennyire ocsmány. Jézus Krisztus vére ugyanis minden gonoszságtól, vagyis minden bűntől megtisztít bennünket.

Hadd meséljek el most egy rövid történetet Dr. Finney-ről, egy amerikai lelkipásztorról. Isten hatalmas ébredéseket indított el Dr. Finney-n keresztül és egész közösségeket változtatott meg radikálisan. Az egyik alkalommal a keleti parton hirdette az Igét, és az evangélium annyira szíven ütötte a várost, hogy Dr. Finney távozása után bezártak minden kocsmát, mert hirtelenjében elfogytak a kuncsaftok.

Egyik alkalommal Dr. Finney épp a gyülekezetbe tartott, amikor a lépcsőn megállította őt egy ember és a következőket mondta: „Szeretnék Önnel ma este beszélni. Lehetséges lenne ez?” Dr. Finney pedig készségesen igent mondott. A lépcső tetején azonban már várták Dr. Finney-t a gyülekezet vénei, akik azonnal megkérdezték tőle, hogy mit akart tőle az illető. Mint kiderült az illető személy a város egyik legszörnyűbb és legveszélyesebb polgára. Volt már rá példa, hogy bérnyilkosokat bérelt fel és semmitől sem riadt vissza. A vének tehát megpróbálták lebeszélni Dr. Finney-t arról, hogy találkozzon ezzel az emberrel, mert attól tartottak, hogy őt is megöli. Dr. Finney azonban kitartott az ígérete mellett és hajthatatlan volt.

Istentisztelet után Finney és ez az ember elindultak, sötét utcácskákon mentek végig, míg egy elhagyatott épülethez nem értek. Amikor bementek, az ember bezárta mögöttük az ajtót, majd intett Finney-nek, hogy üljön le. Azután előhúzott egy pisztolyt, lerakta az asztalra és a következőket mondta Finney-nek: „Ön mondott tegnap valamit, ami megütötte a fületem és szeretném tudni, hogy valóban igaz-e?” Majd így folytatta: „Ön tegnap azt mondta, hogy Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a vére minden bűnünktől megtisztít bennünket.” Erre Finney közbevágott és azt mondta: „Nem, nem én mondtam ezt, Isten mondja ezt az ő Igéjében.” Erre az ember így folytatta: „De hát Ön nem tudja, hogy mit követtem el, nem ismer engem. Sokszor feketén, pénzért kártyáztunk a kocsmá egy eldugott hátsó szobájában. Voltak olyanok, akiket az utolsó fillérjüktől is megfosztottam, úgyhogy annyira elkeseredtek, hogy öngyilkosságot követtek el. Ön szerint, Isten meg tud bocsátani nekem?” Finney erre így felelt: „Én csak azt tudom mondani, hogy a Bibliában az áll, hogy Jézus Krisztus vére minden bűnünktől megtisztít bennünket.”

Erre az ember így folytatta: „Ez sajnos még nem minden. A kocsmá az enyém, és sokan járnak oda italozni. Gyakran jönnek oda hozzám a feleségek rongyokba öltözve a gyerekeikkel, és könyörögnek nekem, hogy ne szolgáljam ki többé a férjüket. Én azonban kidobom a feleségeket az utcára, és addig árulom az alkoholt a férjeknek, amíg bírja a pénztárcájuk, utána őket is kidobom. Ön, Dr. Finney azt akarja mondani, hogy Isten meg tud bocsátani egy ilyen embernek?” Erre Finney így válaszolt: „Én csak azt tudom mondani, hogy a Bibliában az áll, hogy Jézus Krisztus vére minden bűnünktől megtisztít minket.”

Erre az ember így folytatta: „De ez még mindig nem minden. Ez a fegyver itt előttem jó pár ember halálát okozta már, akik az utamba kerültek. Felbéreltem embereket, hogy tegyék el őket láb alól. Ön azt akarja mondani, hogy Isten meg tud nekem bocsátani?” Finney újra elismételte ugyanazt: „A Biblia azt mondja, hogy minden bűnünktől megtisztít bennünket Jézus vére.”

„Pedig még mindig nincs vége,” tette hozzá ez a férfi „ott az utca túlsó oldalán, abban a téglapépületben, ott lakik a feleségem és a gyönyörű kislányunk. De én egy kedves szót sem szóltam a feleségemhez az elmúlt 16 évben. Szörnyen viselkedtem velük. Az egyik nap, amikor odarohant hozzám a kislány, ellöktem magamtól, ő pedig nekiesett a tűzhelynek és nagyon komolyan megégette magát. Még egyszer sem mondtam a lányomnak, hogy szeretem. És Ön azt akarja mondani, hogy Isten meg tud nekem bocsátani?” Ekkor Finney talpra ugrott, odarohant ehhez az emberhez, vállon ragadta és elkezdte rázni: „Uram, még soha nem hallottam ilyen szörnyű történetet. Ha rajtam múlna, én nem tudom, hogy meg tudnék-e

bocsátani, de azt tudom, hogy a Bibliában az áll, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít bennünket minden bűnünktől.“

Erre a férfi így válaszolt: „Köszönöm, csak ennyit akartam tudni.“ Azzal odament az ajtóhoz kinyitotta és csak annyit mondott: „Innen már hazatalál ugye?“

Másnap reggel, ahogy hazament a kocsmából, a feleségét már ébren találta a kislányával, ott voltak a konyhában. Ő belépett és felment az emeletre. Az anyuka azt mondta a kislánynak: „Menj, szólj a papának, hogy kész a reggeli!“ A kislány felfutott a lépcsőn, a lépcső felénél megállt, és felkiáltott az emeletre: „Apa, anya üzeni, hogy kész a reggeli.“ Erre a következő válasz érkezett: „Csillagom, mond meg anyának, hogy apa ma nem kér reggelit.“ Erre a kislány visszaroht a konyhába és azt mondta az anyukájának: „Anya, anya, képzeld apa azt mondta, hogy nem kér ma reggelit, és azt is mondta nekem, hogy „csillagom“. Az anyuka elcsodálkozott: „Kislányom, biztosan félreértetted. Menj csak, és szólj még egyszer apának, hogy kész a reggeli.“ Erre a kislány megint felfutott a lépcsőn és ugyanazt kiáltotta: „Apa, anya azt üzeni, hogy kész a reggeli.“ Az apa pedig így válaszolt: „Gyere egy kicsit ide hozzám kislányom!“ és amikor a kislány odafutott hozzá, az ölébe ültette és elkezdett neki arról beszélni, hogy mennyire szereti őt.

Az anyukának feltűnt, hogy a kislány nem jött vissza, ezért felment utána az emeletre, és az ajtóban megpillantotta a férfit, hogy a kislánya először ül az ölében. Erre a férfi odafordult könnyekkel a szemében a feleségéhez és azt mondta: „Gyere ide te is, kedvesem. Tegnap este megtudtam valamit, ami mindennél csodálatosabb. És tudom, hogy igaz. Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a vére minden bűnünktől megtisztít.“

Ezek után az illető bezárta a kocsmáját, Jézus Krisztus ereje által nagyon megváltozott, és a város legfélelmetesebb emberéből a város jótevőjévé vált.

Teljesen mindegy, hogy kinek milyen a múltja, teljesen mindegy, hogy mennyire sötét és ocsmány - Jézus Krisztus evangéliuma mindenkinek reményt ad. Csak annyit kell tenned, hogy megvallod bűnödöt. Ő hű és igaz, megbocsát, megtisztít téged minden bűntől. Milyen csodálatos is az evangélium, micsoda változást hoz az emberek életébe, akik korábban a reménytelenségben sínylődtek, elveszettek voltak. Isten a következőket mondja Pálnak az Apostolok Cselekedetei 26:18-ban: „Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.“ Nekünk adatott az a csodálatos és örömteli kiváltság, hogy megosszuk az evangéliumot másokkal - azt az evangéliumot, amelynek hatalma van arra, hogy az embereket megszabadítsa a sötétség és a bűn hatalmából.

Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje.

Gyermekeim ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek;

Az előző fejezetben János rámutat levelének céljára, vagyis hogy közösségben lehessünk Istennel. A bűn azonban megszakítja ezt a közösséget. Az Ézsaiás 59:1-től ezt olvashatjuk: „Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle sötét ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek és nem hallgatott meg.“ A bűnnek mindig ez a hatása. Amikor megteremtette Isten az embert, ezt parancsolta neki az 1Mózes 2:16-ban: „A kert minden fájáról

szabadon ehetsz, de a jó és rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.” Miután Ádám és Éva vétkezett, az Úr így kiáltott: „*Hol vagy?*” - a bűn eredményeként megtört a kapcsolat Isten és ember között. A bűn mindig oly módon hat ki az Istennel való közösségünkre, hogy megszakítja azt.

Ahhoz tehát, hogy közösségben lehessünk és maradhassunk Istennel, fontos, hogy ne vétkezzünk. János azért is írja levelét, hogy segítsen győzedelmeskednünk a bűn felett. Ez pedig természetesen a Szentlélek által válik lehetségessé az életünkben.

Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus,

A pártfogó nem más, mint a közbenjáró, aki bennünket ill. az ügyünket képviseli. Tudnunk kell tehát, hogyha vétkezzünk, ott van a mennyben Jézus Krisztus, a mi pártfogónk, aki közbenjár értünk az Atyánál. A Zsidók 7:25-ben ezt olvashatjuk: „*Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzen értük.*” A Róma 8:34-ben írja Pál: „*Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van és esedezik is értünk?*” Az 1 Timóteus 2:5-ben szintén Pál írja a következőket: „*Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.*” „*Ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus.*”

Amikor Jób olyan sok nehézségen ment keresztül, a barátai igyekeztek segíteni neki abban, hogy jobban megértse nyomorult helyzetét. Az egyik barátja azt ajánlotta Jóbnak, hogy egyszerűen csak hozza rendbe Istennel való kapcsolatát és akkor minden helyreáll majd. Jób erre azt válaszolta: „*Ha az égbe nézek és a csillagokra, rádöbbenek, milyen hatalmas Isten. Ő teremtette a világmindenséget és én csak egy aprócska porszem vagyok csupán. Hogyan is mehetnék oda Istenhez, hogy az ügyemet előtte képviseljem? Ő olyan hatalmas, én pedig egy senki vagyok. Olyan széles közöttünk a szakadék, hogy én azt soha nem tudnám áthidalni.*”

Olyan hatalmas szakadék tátong a halandó ember és a halhatatlan Isten között, amelyet az ember saját erejéből nem tud áthidalni. A világ minden vallásának az a hiányossága, hogy a földről indulnak, és innen próbálják elérni a végtelen Istent. Ez azonban teljességgel lehetetlen. Teljesen mindegy, hogy mekkorát nyújtózunk, az ami véges, soha nem érheti el a végtelent. Itt rontják el a világ vallásai, hogy egy földi, véges alapból indulnak ki és így próbálják megragadni a végtelent.

Jézus Krisztus evangéliuma azonban nem erről szól. Ott a kiindulási pont Isten: „*Mert Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta...*” A végtelen Isten volt az, aki kinyúlt felénk, halandók felé, mégpedig Jézus Krisztuson keresztül. Isten tehát a kiindulópont. Ez azért működőképes, mert Isten végtelen, számára nem jelent gondot kinyúlni a véges emberi teremtmények felé. Mindezt Jézus Krisztus által teszi meg, akit kezdettől fogva hallottunk, akit szemünkkel láttunk, akit megfigyeltünk, akit kezünkkel is megtapintottunk. Isten emberré lett.

Jób problémája a következő volt: felismerte, hogy Isten hatalmas, végtelen és azt is tudta magáról, hogy ő nagyon is véges. Ezért gondolta Jób, hogy véges emberként nem járulhat a hatalmas, végtelen Isten elé. Ezt mondja Jób könyvének 9. fejezetében a 33. versben: „*Nincs is köztünk döntőbíró, aki mindkettőnkre rátehetné kezét.*” Vagyis, Jób felismerte, hogy a megoldás az, hogy valaki odaáll a véges ember és a végtelen Isten közé. Valaki, aki mindkettőnkre ráteheti a kezét. Jób azonban azt mondja, hogy ilyen személy nem létezik. Itt vagyok én, a halandó ember, és nem tudom, hogyan mehetnék oda a végtelen Isten elé.

Jézus azonban pontosan az a valaki, akiért Jób kiállt. Róla mondta Pál az 1 Timóteus 2:5-ben: *„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.“* Ő megérinti Istent, mert kezdettől fogva Istennel volt, és Ő maga Isten, majd egy időre emberré lett, emberi testben eljött erre a földre, hogy kinyúljon az emberek felé és őket is megérintse.

ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűnéért is.

Jézus Krisztus minden ember minden bűnét elhordozta a kereszten. Halálával minden bűnéért kifizette az árat. A Máté 12:31-ben a következőket mondja Jézus: *„Minden bűn és káromlás meg fog bocsáttatni az embereknek, de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg. Még ha valaki az Emberfia ellen szól, annak is megbocsáttatik, de aki a Szentlélek ellen szól, annak nem bocsáttatik meg sem ebben a világban, sem az eljövendőben.“* Mit is jelent a Szentlélek káromlása? Azt, hogy nem fogadjuk el a Szentlélek Jézusról tett tanúbizonyságát, vagyis elutasítjuk Jézus Krisztust.

A János 3:17-19-ben ezt olvashatjuk: *„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak“* - vagyis nem akartak átmenni a sötétségből a világosságba.

Amikor ott állunk majd Isten előtt, ez lesz az egyedüli dolog amivel kapcsolatban számot kell majd adnunk neki. *„Jézus Krisztus engesztelő áldozat a mi bűneinkért, de nem csak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért“* olvastuk János 1. levelében. Így tehát egyetlen bűn marad amelyért felelnünk kell Isten előtt. Ez pedig annak a bűne, hogy a sötétséghez ragaszkodtunk és elutasítottuk Isten szeretetét, azt a közösséget, amelyet Isten felkínált nekünk Jézus Krisztus által.

Amikor megállsz majd Isten előtt, Ő nem egy hosszú bűnlajstromot tár eléd az életedről; tulajdonképpen csak egy dologról lesz szó: mit kezdél Jézus Krisztussal? Befogadtad-e Őt, vagy elutasítottad?

És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait.

Jézus János evangéliumának 14. fejezetében a következőket mondja a 21. versben: *„Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem. Aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.“* Nézzük csak meg még egyszer, hogy mit mond Jézus? *„Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat...“* Nem elég csupán ismerni Jézus parancsolatait, meg is kell őket tartanunk. Pál azt írja a Róma 2:13-ban: *„Hiszen nem a törvény hallgatói igazak Isten előtt, hanem a törvény megtartói fognak megigazíttatni.“* Jézus a János 13:34-ben ezt mondja: *„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.“* Nem elég azonban azt mondanom: *„Hát igen, én tudom, hogy mit mond Jézus.“* Ha gyűlölsz másokat, csak hallgatója vagy Jézus szavainak, de nem cselekszed azokat.

Nézzük csak meg még egyszer mit mond János: *„Abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait. Aki azt mondja: ismerem őt, de nem tartja meg parancsolatait,*

az hazug és abban nincs meg az igazság.“ Ha valaki azt mondja, hogy „én hiszek Jézus Krisztusban, Ő az Uram és Megváltóm“, akkor ez a hit a hitvalló életében is megnyilvánul. Hiszen az ember sok mindent mondhat. Én is mondhatom azt, hogy hiszek valamiben, de lehet, hogy állításom nem tükrözi az igazságot. Mégis, olyan meggyőzően tudom ezt állítani mások előtt, hogy elhiszik rólam, hogy én abban a dologban hiszek. Istent azonban nem tudom becsapni. A Jézus Krisztusba vetett igazi hit a viselkedésem is meglátszik. Többé nem járok a sötétségben, ha valóban bennem van a világosság.

aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.

Vagyis az összes parancsolat valójában két parancsolattal foglalható össze: szeresd Istent és szeresd felebarátodat. Róma 13:8-ban mondja Pál: „*aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt*“. A Galata 5:23-ban pedig, amikor az előző igeversben felsorolja a lélek gyümölcsét és a szeretetet is megemlíti, azt írja, „*az ilyenek ellen nincs törvény*“. János itt az 1 János 2:3-ban, amikor Isten parancsolatait említi, tulajdonképpen erre a két parancsolatra gondol, amely összefoglalja Isten összes többi parancsolatát: Szeresd Istent és szeresd a felebarátodat. Tudjuk, hogy az egyik a másik nélkül aligha valósítható meg. Aki szereti Istent, annak szeretnie kell felebarátait is. János néhány igeverssel később a 9. versben írja majd azt, hogy „*aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, az még mindig a sötétségben van*“. Tehát ha azt mondom, hogy szereted Istent, a felebarátodat azonban gyűlölöd, akkor hazudsz. Az 1 János 4:20-ban ezt írja János: „*Ha valakit azt mondja: 'Szeretem Istent', a testvérét azonban gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.*“ Az egésznek a lényege tehát a szeretet.

Vannak azonban akik fennhangon panaszkodnak, mert olyan nehéznek tartják Isten parancsolatait. De - kérdezem én - mi olyan nehéz Isten parancsolataiban? Miért nehéz Istent szeretni? Miért nehéz a felebarátunkat szeretni? Hiszen a szeretet törvénye magában foglalja Isten minden parancsolatát. Mert ha igazán szerettek valakit, akkor nem fogok hamisan vádaskodni ellene, nem fogom meglopni. Vagyis mindaz ami például a Tízparancsolatban szerepel, fölöslegessé válik, ha igazán szeretsz valakit. Ha igazán szereted Istent, akkor nem veszed a szádra a nevét hiába, akkor tisztelni fogod, akkor tisztán megőrzöd magad, neki ajánlod fel magad mindennap. Tehát minden a helyére áll, ha a szeretet törvényét megtartod.

Alapvetően ez a két legfontosabb parancsolat, amely az összes többi magába foglalja. Ha ezt megértjük, sokkal egyszerűbbé válik minden. Hogy tudok tehát olyasvalakit szeretni, aki nem is kedves hozzám? A saját erőmből képtelen vagyok rá. Isten azonban szereti őt, és ahogy én alárendelem magam Istennek és hagyom, hogy munkálkodjon bennem, szeretetet ad nekem az a bizonyos személy iránt. Isten nekem adja Szentlelkét, aki bennem gyümölcsöt terem, a szeretet gyümölcsét.

Az 1 Korintus 13-ból pedig tudom, hogy milyen ez a szeretet: türelmes, jóságos, nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel, nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója föl a rosszat, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal, mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, minden eltűr, a szeretet soha el nem múlik.

„Aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete.“ Ó, bár csak bennem is teljessé lenne Isten szeretete! Ezért imádkozom. Ez azonban addig nem fog megtörténni, amíg el nem jutok önmagam végére, amíg az őemberem Krisztussal együtt oda nem szegeztetik a keresztre. Amíg azonban mindig minden rólam szól, és csak magam körül

forogok, addig nem lesz bennem igazán teljessé Isten szeretete. De minél teljesebbé válik bennem Isten szeretete, annál kevésbé leszek önmagammal elfoglalva, annál kevésbé akarok majd önmagamnak élni.

Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.

Jézus Krisztus a mi példaképünk. Jézus a Máté 11:28-ban a következőket mondja: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagyok terhelve és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek.“* Mit mond tehát Jézus? Azt, hogy tanuljunk tőle, tanulmányozzuk az életét, hogy tekintsünk rá példaképünként. Visszatérve az 1 János 2:6-hoz: *„aki őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt“.* Jézus a példa számunkra, Ő odaszánta az életét, s szeretetben szolgálta a körülötte lévőket. Hányszor olvashatjuk az evangéliumokban, hogy az Úr meglátott egy-egy asszonyt vagy férfit és megszánta őket. Amikor Jézus találkozott valakivel, aki nagy szükségét szenvedett, megszánta őt és segített. János első levelében a 3. fejezetben később ezt írja a 17-es vers: *„Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete?“* Ha valaki ezt teszi, nem Jézus példáját követi, mert nem indul meg mások nyomorúságán és gyengeségén, ahogy azt Jézus tette.

Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem egy régi parancsolatot, amely kezdettől fogva megvan nálatok: ez a régi parancsolat az az ige, amelyet hallottatok.

Viszont új parancsolatot írok nektek: azt, ami igaz őbenne és tibennetek, hogy múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság.

Aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, az még mindig a sötétségben van.

Aki szereti a testvérét, az a világosságban van, és nincs benne semmi megbotránkoztató; aki pedig gyűlöli a testvérét, az a sötétségben van és a sötétségben jár, és nem tudja hova megy, mert a sötétség megvakította a szemét. A sötétség, vagyis a gyűlölet megvakította szemét.

Mit jelent tehát a sötétségben járni? Azt jelenti, hogy valaki gyűlöl valaki mást. Ha a te életedben is van valaki, akit kifejezetten gyűlölsz, te is a sötétségben jársz. Nagyon vigyázz, mert lehet, hogy azt állítod, hogy a világosságban jársz, de önmagadat is becsapod! Talán észre sem veszed, hogy megvakultál, csak tapogatózol, de nem tudod, hová mész. A sötétség elvette szemed világát. A gyűlöletnél semmi sem vakít meg bennünket jobban. Amikor a szívünk telve van gyűlölettel és keserűséggel valaki felé, akkor elvakultan csak a negatív vonásokat fedezzük fel benne. Képtelenek vagyunk bármiféle pozitív oldalát is meglátni az illetőnek, nem is vagyunk rá hajlandóak. A szeretet azonban olyan, mint a fény. A szeretet megvilágítja az utat amelyen járunk. Ha szeretetben járunk, nem botlunk meg, és nem esünk el az úton.

Ez a két parancsolat: szeresd Istent és szeresd felebarátodat, magában foglalja az egész evangéliumot és Krisztus tanítását. Isten parancsolatairól van szó, amelyekről azt mondja János az 1 János 5:3-ban, hogy *„az ő parancsolatai pedig nem nehezek“.*

Jó és egészséges dolog szeretni az embereket, a gyűlölet pedig nagyon is ártalmas az egészségre. A gyűlölet és a keserűség olyan kémiai anyagokat szabadít fel szervezetünkben, amelyek ártalmasak az egészségünkre és szép-lassan felemésztenek bennünket. A szeretet azonban - ezzel ellentétben - olyan anyagokat szabadít fel az ember szervezetében, amelyektől

az ember sugárzik. Elég csak ránézni valakire, aki szerelmes - ők ennek élő bizonyítékai. Csak úgy ragyognak! Bárcsak megértenénk ezt, bárcsak a gyűlölet helyett a szeretetet választanánk.